

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Περίοδος Δ' — Τόμος 2ος Αθήναι, 3 Ιανουαρίου 1948 Έτος 70ον — Δελφ. 3

ΠΑΛΙΑ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ

Όλη η γειτονιά είχε ξεσηκωθεί κι' είχε έρθει να παρακολουθήσει τη συνάντησή μας ύστερα από τόσα χρόνια. Την περίμενε σαν ένα μεγάλο γεγονός, μήνες τώρα, κι' είχανε όλοι περιέργεια να δούν τη συγκίνηση της γιαγιάς μου. Έτσι το σπίτι, έρημο και σιωπηλό συνήθως, είχε γεμίσει φωνές. Μά σιγά-σιγά οι θρόνοι έπεφταν, ο κόσμος άρχισε να φεύγει και σε λίγο δεν είχαμε μείνει παρά εμείς, πλάι της, καθισμένοι πάνω στο μεγάλο κρεβάτι, να της μιλάμε και να γελάμε, μάλι και πάλι να γελάμε, όταν δεν είχαμε του κόσμου τις ιστορίες να πούμε, και να τη φιλάμε αδιάκοπα, ενώ εκείνη δεν ήξερε ποιόν να πρωτοκοιτάξει. Το βλέμμα της γύριζε μιά στον ένα, μιά στον άλλο, κάθε στιγμή φώναζε κάποιον κοντά της να σκύψει να τον άγκαλιάσει και να τον φιλήσει, κι' ύστερα άλλον, δέ χόρταινε, έναρωτιόταν όλο: « Ώνειρο βλέπω; » και τα μάτια της, σότε κοιτάζαν απορώντας, πότε έλαμ-

παν γελαστά, κι' όλοένα προσπαθούσαν να μακρύνουν τις άσχημες σκέψεις· κάποτε άκρυζε, μα τα δάκρυα δεν ήταν, όχι, για ό,τι έλειπε,

μα για ό,τι υπήρχε εκεί κοντά της. Κάποια στιγμή σηκώθηκα και πρόβαλα απ' την πόρτα που βγάζει στο διάδρομο. Το φως του δωματίου διαλυόταν κάπου πιο κει, μα παρά πέρα ήταν άπέραντο το σκοτάδι, πικνό. Δεν είχα μπορέσει να τον

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ Ο ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

Χαιρετισμός στον ήλιο της Πρωτοχρονιάς.

διακρίνω άμέσως ό-
λον, το παράθυρο
άπέναντι ήταν κα-
τάκλειστο, τίποτα δέ
με βοηθούσε, μού
φάνηκε πως το σκο-
τάδι του προχωρού-
σε πολύ πέρα. Ήξε-
ρα πού, παιδί, μού
έδινε την έντύπωση
του άπέραντου, θυ-
μόμηναι ακόμα που
πολύ πιο μικρός, δεν
τά κατάφερα, κα-
θώς μού διηγούνταν
αργότερα, να διανύ-
σω όλο το διάστημα
και σταματούσα στη
μέση. Προχώρησα
με περσιότση. Δεν
είχα περκατήσει πα-
ρά λιγιστά βήματα,
όταν άγγιξα το περ-
βάσι του άπέναντι
παραθύρου. Πώς
μού φάνηκε!
"Άνοιγα μιά-μιά
τις έρημες κάμαρες,
πήγα ν' ανέβω και
τη σκάλα που ανε-
βάσει στο άπάνω πά-
τωμα. Οι παραμι-
κροί ήχοι αντίλαλου-
σαν, μεγάλωναν.
Πώς έρημώθηκε
έτσι το μεγάλο σπι-
τι. Το είχα φαντα-
σαστεί άδειο και
σκοτεινό, όμως ή-
ταν άλλο να το

βλέπω, να το νοιώθω. Πρώτα ή γιαγιά ήταν σκημαμένη, ή οικογένεια της θείας Αίγλης έμενε εδω, και τακτικά το σπίτι πανηγυρίζει. Έρχομαστε δλοι οι συγγενείς, οι μεγάλοι μιλούσαν στην αυλή ή μέσα στην τραπέζα, εμείς τα παιδιά παίζαμε έξω στην «πλατεία», τί κρυφτό, τί κνηνητό, τί άλλα παιχνίδια στις χωματιές και τους βράχους, άλλοτε πάλι κατεβαίναμε στην άλλη μεριά του σπιτιού, και παίζαμε παραγκιόζη ή θέατρο! Το σπίτι δλο χαλούσε από τις φωνές και τα παιχνίδια, ή γιαγιά σήκωνε το μπαστούνι και το χτυπούσε, φώναζε εζ, ήσυχία!» και πάλι μιλούσαν οι μεγάλοι, και πάλι τρέχαμε και παίζαμε τα παιδιά, ως πού να γυρίσουμε, νύχτα και κουρασμένοι, σπίτι της ή κάθε οικογένεια.

Μά τη νυκτερινή εκείνη ώρα, το πρώτο που ζωντανέψα μέσα μου ήταν μια πρωτοχρονιά, από μεγάλη σπίτι. Πολύ-πολύ καθαρά όχι, όμως ζωντανά θυμάμαι το γιορτιάτικο τόνο της. Όλος αυτός ο κόσμος που μιλούσε κι έπαιζε τα συνειδημένα απογέματα μες στο σπίτι κι έξω, να γιορτάζει. Το σπίτι φωτισμένο, βαρύ, κατοικημένο, έπαιρνε ζωή και μαζί μια όψη μεγαλοπρέπειας... Ός πού ήρθε ή μεγάλη ώρα να διώξουμε τον παλιό και να καλωσορίσουμε τον καινούργιο χρόνο. Έγώ ήμουνα ο καινούργιος χρόνος! Ποτέ με καλοδέχτηκαν έτσι, δε με άγαπήσαν τόσο, δε με χάρδεψαν με τέτοια λατρεία.

Έπλεκα τα δάκτυλά μου μες στα δικά της, κοίταξα το φως που κυλούσε να πλημμυρίσει το παράθυρο. Έφερνα το χέρι της δλοένα στον ήλιο και μιλούσαμε για το κάθε τι — τα καλιά, τα τσιρινά, αυτά που περιμέναμε. Της έλεγα πού θα πηγαίναμε τακτικά στο νησί, κι δλο θα έχει κοντά της δικούς της, πότε το θείο Κώστα, πότε τη θεία Αίγλη, πότε του θείου Γιάννη τα παιδιά, πότε εμάς. Και πώς θα βρεθούμε κάποτε μαζί, δλοι, και θα γιορτάσουμε, και ξανά το σπίτι θα γεμίσει φωνές, και θα κάνουμε πάλι τον καινούργιο χρόνο, κάποτε — κι εκείνη, βέβαια, σκημαμένη πιά, όχι στο κρεβάτι, τα πόδια της θα έχουν δυναμώσει και θα την κρατάνε.

— Θα γίνουν, λοιπόν, αυτά;
— Γιατί να μη γίνουν; Άν το θέλουμε θα γίνουν.
— Να γίνουν, να γίνουν, έστο μια φορά, μά να γίνουν!

ΚΩΣΤΑΣ ΑΓΑΠΗΤΙΔΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ένα όνειρο — το μεγαλύτερο — δεν κρατάει περισσότερο από τρία δευτερόλεπτα. Κι δταν ακόμα βλέπουμε πώς ταξιδεύουμε, δτι το καράβι μας πνίγεται, ή ότι πάμε στον κινηματογράφο, ή ότι μάς κνηγοούν κ. λ. κ. δλ' αυτά μπορεί να μην κρατήσαν παρά μονάχα ένα δευτερόλεπτο. Κι δμως, δταν ξυπνήσουμε, έχουμε την εντύπωση ότι όνειρεύομαστε δλόκληρη τη νύχτα.

μους, δταν ξυπνήσουμε, έχουμε την εντύπωση ότι όνειρεύομαστε δλόκληρη τη νύχτα.

Στη Ν. Ζηλανδία υπάρχουν κάτι μερμύγια πού οι ντόπιοι τα λένε «Φόρμαλις» κι έχουν την ιδιότητα του... γατρού! Όταν ένας άνθρωπος χτυπήσει κάποιον και το μέρος αυτό πληγώσει, αντί γ' άλλο φάρμακο, βάζουν πάνω του απ' αυτά τα μερμύγια και την άλλη μέρα είναι καλά. Μη νομίζετε ότι τα σκοτώνουν γιά να τα βάνουν πάνω στην πληγή. Τα μερμύγια πρέπει να είναι ζωντανά γιά να ρουφήξουν το σκοτωμένο αίμα και το πύο. Στον τελευταίο πό-

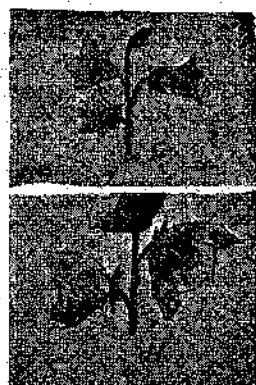

λεμο οι Νεοζηλανδοί στρατιώτες διατηρούσαν μέσα σε κονιά πολλά τέτοια μερμύγια γιά τις πληγές τους. Σήμερα από το σάλο των μερμυγκιών αυτών, οι Έγγλέζοι κατασκεύασαν την περιφημη αλοιφή «Καρμπόν» πού θεωρείται ή πιο θαυματουργή αλοιφή γιά τις πληγές και τα τραύματα.

Η φύση έχει πολλά παράξενα. Στις Ίνδies υπάρχουν τα περίφημα «Τριαντάφυλλα του θανάτου» πού στις έλαδες - περιοχές του Τσι-τσι-

μπού. Φτάνει μονάχα να μυρίσεις ένα τέτοιο τριαντάφυλλο γιά να πέσεις σ' ένα βαθύ λήθαργο απ' όπου δεν θα ξυπνήσεις ποτέ. Πολλοί άγνοοι τοι περιηγητές την έπαθαν, νομίζοντας πώς τα τριαντάφυλλα αυτά ήταν απ' τα συνήθισμένα πού έχουμε και μες στον τόπο μας. Από τέτοιον θάνατο πήγε δλόκληρη ή οικογένεια του λόρδου Μάλροϋδ το 1887 μαζί με τον ίδιο. Οι ιθαγενείς τον βοήθαιαν μ' ένα τριαντάφυλλο του θανάτου στο χέρι.

Στη Μαλαισία πάλι υπάρχει το κακάο-σποο φυτό «Νουσιάν» πού δταν άνοίγει την άνοιξη τραλαίνε σιτά... γέλια χιλιάδες ανθρώπους. Το φυτό αυτό δταν το μυρίσεις μπορεί να σε σπείλει στον άλλο κόσμο, γιατί δεν μπορείς να κρατηθείς απ' τα χαχανητά. Οι Μαλαισιοί τ' άπορνούουν δσο μπορούν, αλλά την άνοιξη το λουλούδι αυτό είναι τόσο όμορφο, πού πρέπει να έχεις σιδηρένια θέληση γιά να μην το πλησιάσεις. Και πολλοί, μ' όλο πού ξέρουν πώς αυτό είναι ο θάνατος τους, το κόβουν και το καρφώνουν σε στήθος τους.

Αλλά είναι και το τελευταίο λουλούδι πού βλέπουν, γιατί άρχίζουν και τρωαντικά γέλια πού είναι άδύνατο να τα συγκρατήσει κανείς. Έτσι μέσα σε μια ώρα το πού, παιδίνας από την εξάντληση του νευρικού σου συστήματος.

Οι περισσότεροι από σάς θα έχετε βέβαια τι είναι ή Τσέ-τσέ. Είναι μια μυγα πού φέρνει τον θάνατο σε κείνον πού θα την τμητήσει. Υπάρχει ακόμα και μια άλλη μυγα πού οι επιτήμονες τη λένε Μοΐς Σάμικαλ και μες εδω, την έβρουμε σαν αλομόμυγα. Αυτή προσβάλλει το ήλιο και τα τρελλανικά Τελουατα δρας, στο βελικό Κοκό, ανακαλύφθηκε κι ένα άλλο είδος μυγας πού οι γιόπιοι τη λένε Κοκ-μοΐς και πού δποιον τμητήσει παθαίνει παράλυση των άκρων. Αυτή είναι πού έκαμ'όδνη απ' όλες.

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ

ΧΩΚ ΦΙΝ

(Ο ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ ΤΟΜ-ΣΩΓΕΡ)

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ MARK TWAIN

(Συνέχεια από το προηγούμενο)
Φαίνεται λοιπόν, πώς ο θόρυβος πού έκανε με το πέσιμό μου του προέβησε εντύπωση. Σηκώθηκε νυστάλεα και κοίταξε προς το μέρος μάς.

— Ποιος είναι εκεί; φώναξε και προχώρησε λίγα βήματα.

Ένα βήμα αν έκανε άκομα θα με πατούσε στο κεφάλι. Η στιγμή ήταν αρκετά κρίσιμη. Κι όχι μόνο αυτό, αλλά στο δεξί μου πόδι άρχισα να νοιώθω μια παράξενη φαγούρα. Φυσικά δεν τολμούσα να ξυστώ. Η παραμικρή μου κίνηση θα προδίδε άσφαλώς την παρουσία μάς.

Κι όμως αν δεν ξυνόμουν μπορούσα να πεθάνω. Πολλές φορές είχα παρατηρήσει πώς αυτές οι περίεργες φαγούρες μ' έπιαναν στην πιο άκατάλληλη ώρα. Πότε στο τραπέζι, πότε στο σχολείο και πότε τη στιγμή πού ήθελα να αποκοιμηθώ.

Όστόσο, ο Τζιμ εξακολουθούσε να φωνάζει:

— Ποιος είναι;

Κι επειδή δεν έπαιρνε απάντηση, πρόσθεσε με τον ίδιο τόνο:

— Όποιος κι αν είσαι φιλαράκο, θα σου μείνω να μη μπάινεις πιά σε ένα περιβόλι και να κρυβεσαι σαν το γάτο!

Κάθισα άμέσως κατάχαμα, άκουμπησε τη σάχη του σ' ένα δέντρο κι άπλωσε τα μακρόν του πόδια προς το μέρος μάς.

— Θα περιμέναμε εδω ως το πρωί κι αν μπορείς φύγε! Είπε κι άκούσαμε το γέλιο του ν' άντηχει πονηρό μέσα στη σιωπή της νύχτας.

Αυτή τη φορά άρχισε να με τρώει ή μύτη. Τα μάτια μου γέμισαν δάκρυα από την προσπάθεια πού έκανε να συγκρατήσει το γαργαλήτό. Μού έρχόταν να ξεφανώσω. Κι δλο αυτό το βράσο κράτησε πάνω από δέκα λεπτά. Δέκα λεπτά πού έμοιάζαν με αιώνια. Εδνυχώς, σε μια στιγμή πού δεν το περιμέναμε βέβαια, άκούσαμε το ροχαλιτό του Τζιμ να τραντάζει ένα γύρω τον τόπο. Τραλλαθήκαμε από χαρά.

— Εμπρός, δρόμο Χάιν! μού

λέει ο Τόμ με χαμηλή φωνή. Φεύγουμε δσο είναι καρός!

Τού άκρολύθησα άκουδώντας. Μόλις όμως σηκώθηκα κι έτοιμαστήκαμε να το σκάσουμε πλάτα, ο Τόμ μου πρότεινε να γυρίσουμε πίσω και να δέσουμε το Τζιμ πάνω στο δέντρο πού κοιμόταν.

— Δεν πρέπει να τον αφήσουμε έτσι, μού είπε. Τόση ώρα μάς κείταρε αυτός, σειρά μάς τώρα να τον παιδέψουμε και μες λίγο!

Έγώ όμως δεν ήθελα να διακινδυνέψω την έλευθερία μάς και να ξυπνήσω το μαύρο. Θα πατούσε τις φωνές και σίγουρα θα μάς έπαιρναν είδηση από το σπίτι. Άλλωστε την εκδίκηση μάς μπορούσαμε να την πάρουμε άλλη φορά. Θα μάς δινώταν βέβαια κάποτε ή δικαιορία. Και στο κάτω-κάτω, ο Τζιμ, έκανε το καθήκον του φυλάγοντας το σπίτι από τους κλέφτες. Γιατί λοιπόν να τον δέσουμε;

Μας άρχισε με την όμφάλλα.

Φαίνεται πώς τα επιχειρήματά μου αυτά έπιασαν. Ο Τόμ άλλάξε την άπόφασή του.

— Έχεις δίκιο, μού είπε, ο Τζιμ δεν έκανε τίποτε το κακό. Άς τον συχωρέσουμε λοιπόν κι άς μην τον ενοχλήσουμε άλλο. Τώρα όμως πρέπει να τραβήξουμε γρήγορα γιά το λόφο. Έχω άφίσει εκεί τους συντρόφους μάς και μάς περιμένουν. Είναι άνάγκη να έπισκεφτούμε από-

ψε τη σπηλιά μάς! Δεν είναι ίσως εδχαρίστη γιά κρυφούγες και γιά έναν πού την επισημαίνεται γιά πρώτη φορά, δεν θα ήθελε να ξαναποτήσει εκεί. Έσδ όμως Χωκ, δεν θ' άλλαξε βέβαια γνώμη, έτσι δεν είναι;

Τού άποσέδηκα πώς τίποτα δεν θα μ' έκανε ν' άλλαξω την άπόφασή μου.

— Αφού θα είμαστε μαζί, δεν με νοιάζει τίποτε άλλο Τόμ! είπα και τον άγκαλιάσα. Όσον καιρό κι αν μείνουμε στη σπηλιά δεν θα παραπονεθώ καθόλου, στο ύπόσχομα!

— Τότε, μια πού ο Τζιμ κοιμάται και δεν άπόχει φόβος να μάς πάρει είδηση, είναι άνάγκη να γυρίσουμε και να μπουμε στην κουζίνα.

— Να κάνουμε τι; ρώτησα έαφνισμένος.

— Χωραζόμαστε προμήθειες εκεί έπάνω. Δεν μπορούμε βέβαια να πεθάνουμε νησιτικοί....

Σ' αυτό δεν βρήκα απάντηση να τού δώσω. Σαναγοστήσαμε λοιπόν μπρος πίσω και άεροπατώντας σαν τις γάτες, μπήκαμε στην κουζίνα.

Άνοιξαμε ένα κελάρι κι ο Τόμ πήρε μισή δάδεκαδα μεριά και τ' άχωσε στον κόρφο του!

Μόλις βγήκαμε έξω, σιέφθηκα να το βάλω άμέσως στα πόδια. Άλλά το κακό ήταν πού ο φίλος μου ήθελε σώνει και καλά να πάξει παιχνίδι στο μαύρο και άναγκάστηκε να τον προίμενω.

Όταν τελείωσε και άνταμοιθήκαμε, τρέχοντας φτάσαμε στο τεμαχά του κήπου, πηδήσαμε το φράχτη και σταματήσαμε σε κάποιο ύψωμα, πίσω από το σπίτι της κυρίας Νεούγγλας. Τότε ο Τόμ, μού διηγήθηκε ότι δεν έκανε και πολλά πράγματα του Τζιμ. Του έβγαλε μόνο το καπέλο, δίχως να τον ξυπνήσει και του το κορέμασε ψηλά σ' ένα κλαδί κάποιου δένδρου.

— Άσφαλώς, δταν θα ξυπνήσει, θα νομίσει πώς ήρθαν φοντάσματα! είπε ο Τόμ μέσα σε δυνατά χαχανητά. Και έφερε πόσο φοβιτόσσης είναι δά....

Άπό την κορφή του μικρού λόφου πού είχαμε φτάσει, φανόταν ή Πετρούπολη* κέρα-κέρα. Μέσα στην άπέραντη σκοτεινή νύχτα, σά

* Η Πετρούπολη, είναι μια μικρή και άσφαρη κομόπολη του Μισσιούπ.

μάτια φρεσινά, λαμπρά που και που κάποια φρεσινά παραθύρα. Κάποιος την ώρα αυτή, μπορεί να ξαγρυπνούν πάνω από το προσκεφάλι ενός αγιολιμένου αρωσίου. Στην κάτω μεριά της πόλης, κυλούσε μεγαλόπρεπα ο Μισισσιππί, ηρεμίας, γεμάτος από τα παραμυθμένα φασφωρίσματα των άστρων.

Αναστενάξαμε και οι δύο, ο Τόμ δίχως άλλο ονειρευόταν πάλι μακρινά ταξίδια και περιπέτειες. Το ίδιο όμως σκεπτόμουν κι' εγώ. Ωστόσο δεν είπαμε τίποτα για τις σκέψεις που μας πλημμύριζαν. Πήραμε την κατηγορία, περάσαμε ένα μικρό δασάκι, βγήκαμε στην δημοσιά και ανταμώσαμε — κοντά σ' ένα παλιό εγκαταλεμένο δογασίσι — το Τζώ Χάρτσο, το Μπέν Ρότζερς και τους άλλους συντρόφους μας, κουμμενούς κάτω από ένα ύπαστρο.

Λίγα λεπτά αργότερα, βγήκαμε μια μεγάλη βάρκα δεμένη σ' ένα μικρό μουράγιο, τη λύσαμε και μπαράραμε όλοι. Δυό μίλλια πιο κάτω, βγήκαμε σε κάποιο σημείο του ποταμού, που τόσο ο Τόμ όσο κι' εγώ το ξέραμε πολύ καλά.

Μόλις πατήσαμε τη στεριά, βεβαιώσαμε τη βάρκα όπως — όπως και τότε προχωράγαμε — όπως πίσω από τον άλλο, σταματήσαμε σ' ένα θάμνο που σκέπαζε την είσοδο της σπηλιάς. Η σπηλιά αυτή ήταν η ίδια, όπου ο Τόμ Σάγκερ, λίγο έλειψε να πεθάνει, από την πείνα. Αυτό όμως είναι άλλη ιστορία.

Ο άρχηγός (δεν επιτρέπονταν στο διάστημα της επιχείρησης να του δοθεί άλλο όνομα) διάταξε να γίνουν τα κεριά κι' έδειξε το δρόμο που οδηγούσε στο βάθος της σπηλιάς. Για να μπορούσε όμως κανείς να μπει εκεί μέσα, έπρεπε να περάσει την είσοδο περπατώντας με τα τέσσερα. Λίγα — λίγο ώστόσο το πέρασμα μεγάλωνε κι' έτσι φτιάσαμε σ' ένα διάδρομο όπου μπορούσε κανείς να βαδίσει όρθιος και να βλέπει πιο καθαρά. Ήταν καιρός όμως, γιατί οι μισοί από τους νεοσύλλετους ήταν έτοιμοι να λιποτακτήσουν. Επί τέλους, φτάσαμε στο μεγάλο υπόγειο, όπου ο Τόμ κι' εγώ, είχαμε ανακαλύψει κάποτε το θησαυρό που μας έκανε πλούσιους.

— Αυτό το μέρος θα γίνει το στρατηγείο μας! είπε βάρως ο Τόμ.

Η θέα και μόνο αυτού του κρυφύγερου, που τα τοιχώματά του έβγαζαν από την υγρασία παγωμένο γρό, δεν μ' ενθουσίασε καθόλου.

Ασφαλώς όμως ο Τόμ κατάλαβε άμεσαως τη σκέψη μου και πρότεσε: — Έδώ που βλέπετε θα μαζευόμαστε μόνον όταν πρόκειται να κάνουμε καμιά μεγάλη εξόρμηση. Το καλοκαίρι θα συγκεντρωνόμαστε στο γειτονικό δάσος.

— Τόσο το καλύτερο, είπε ο Τζώ Χάρτσο. Η κρυψώνα είναι καλή αλλά ξεγδέρνη κανείς τα γόνατά του για να φτάσει ως εδώ! Το πανταλόμι μου κουροδίαστηκε!

— Μπα! έκανε ο Τόμ, θα νομίζουν πως έχεις σκαρφαλώσει σε κανένα δέντρο. Άλλως τε αν υπάρχει κανείς ανάμεσα μας που φοβάται, είναι ελεύθερος να φύγει. Μια και

Το πορτοφόλι σου ή τη ζωή σου

δεν δοκίμησε ακόμα. Αλλά τα εμώρα» να σηκώσουν το χέρι!

Κανένας όμως δεν κινήθηκε απ' τη θέση του.

— Πάει καλά! φώναξε ο Τόμ. Βλέπω πως όλοι είστε εντάξει και δεν έκανα άσχημη έκλογή. Μπορώ, λοιπόν, να βασιτώ σε σας!

Έβγαλε ένα χαρτί απ' την τσέπη του που έγραφε το χειμώνα του δρόμου, κοίταξε έναν — έναν αυστηρά στα μάτια και με φωνή βαρεία — όπως ταίριαζε δα σε μια τόσο επίσημη στιγμή, άρχισε να το διαβάζει: — «Τα μέλη της συμμορίας» αρχίζουν να διασκορπίζονται σταματώντας στις διαταγές του άρχηγού και είναι υποχρεωμένα να υποστηρίξουν το ένα τ' άλλο κ.λ.π. κ.λ.π.» Ο όρκος αυτός έγραφε σε συνέχεια πως άμα ένα από τα μέλη γίνονταν «προδοτής» και φανέρονε τα μυστικά της συμμορίας» θα σίγαζε κλήρο μεταξύ μας ποιος θα του έσπανε τα μούτρα και ποιος θα χάραζε στο μέτωπο του ένόχου έναν διπλό σταυρό. (Αυτός

ο σταυρός ήταν το έμβλημα της συμμορίας του Τόμ Σάγκερ.) «Αν τυχόν ένας από τους συναγατές συνωμοτούσε ενάντια στον άρχηγό, θα περνούσε από κριματικό συμβούλιο κι' ανάλογα με το παράπτωμά του θα δικαζόταν. Η τιμωρία έφτανε μέχρι της ποινής του... θανάτου!

Ο όρκος αυτός είχε κι' άλλα... σοβαρά σημεία, που δυστυχώς μου διαφεύγουν τώρα πια. Και λυπούμαι γι' αυτό από πολλές απόψεις, γιατί σίγουρα μου διαφεύγουν τα πιο «συγκλονιστικά» κεφάλαιά του. Άς είναι. Μπορεί σε λίγο να τα ξαναθυμηθώ κι' έτσι δεν θα χάσετε την ευχαρίστηση, αγαπητοί μου φίλοι, να τα χρησιμοποιήσετε και σεις σε ανάλογες περιστάσεις.

Ο Μπέν Ρότζερς βρήκε πως ο όρκος αυτός ήταν σωστό δριστολογημα και τον ρώτησε αν τον έχει γράψει με δική του έμπνευση. Ο φίλος μου, πήρε πάλι το σοβαρό του ύφος και κοίταξε περιφρονητικά το Μπέν.

(Αποκρινθεί) ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Ο ΑΗΣ-ΒΑΣΙΛΗΣ ΕΡΧΕΤΑΙ

Ο Άης-Βασίλης ρόδινος με γένεια σαν μπαμπάκια. Μες την Αθήνα παίζοντας κοιτάζει τα παιδάκια.

— Έ, σέ, μικρή και σέ, μικρή, που πρώτους ανταμώνω, για πέστε μου, εισάστην καλά παιδάκια όλο το χρόνο!

Τρομάζει ο Μπούλης, βλέπει άλλο! Και τι να πει δεν ξέρει! Κάνει να φύγει μα ή λουλού τον πιάνει από το χέρι.

— Τι κάνεις έτσι, ανόητε, μπροστά στην Άη-Βασίλη; Θα τον θυμάσαι κι' ύστερα. Τι δώρα θα μας στείλει!

Ο Άης-Βασίλης κτηνός. Γυρνά τότε σ' εκείνη: — Γιατί δεν άπαντά ο μικρός; — Από... μετριοφροσύνη!

Γελάει ο Άγιος, μάτια, αυτά. Γελούν γένεια, μουστάκια. — Αθήνα, τα παιδάκια σου. Εί! έξυπνα παιδάκια!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΠΑΝΤΕΡΜΑΝΗΣ

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΚΟΥΚΛΩΝ

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ ΣΚΗΝΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΑΚΙΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ.

Η Μητέρα 25 χρόνων
Ρίτα 7 χρόνων κόρη της

Η Βλάχα
Ο Τσολιός
Το Άρκουδάκι
Η Άνθοπούλισσα
Η Άδελφή του Ε. Σ. κούκλες

Το ρόλο τους θα παίξουν παιδάκια 6-7 χρόνων με τα κατάλληλα κοστούμια.

Η Σκηνή άνήμερα την Πρωτοχρονιά στην Αθήνα ή σε οποιαδήποτε πόλη.

Μια παιδική κρεβατοκάμαρα τα ημερώματα της Πρωτοχρονιάς — άνω κάτω από το γλέντι της Παραμονής. Σκόρπια παιχνίδια. Ένα δέντρο με σβυσμένα τα κερσάκια του. Στο βάθος άριστορά ένα παιδικό κρεβάτι. Εκεί κοιμάται η Ρίτα. Ός να τελειώσει το βράδυ θα έχει ημερώσει έντελώς. Στο δεξιά τοίχο ένα τζάκι σβυστό. Δίπλα τα παπουτσάκια της Ρίτας περιμένουν τα δώρα του Άγιο-Βασίλη. Όταν ανοίξει η αυλαία η Ρίτα κοιμάται... Σε λίγο θα σηκωθεί σαν ονειροπαρμένη. Πηγαίνει στο παράθυρο και τ' ανοίγει.

Ρίτα κοιτάει να ημερώσει... Άαα! Ο Άγιο-Βασίλης; ... Νά δώ... (σκίβει, κοιτάει τα παπουτσάκια) Τίποτε δε μούφερε... (ξύνει τη μύτη της) Μήπως γιατί τα περσινά τ' άσπασα όλα; ... Τόση κακία πιά! (Αν τον παρακαλώσα λιγάκι, γονατίζει μπροστά στο τζάκι)

Καλέ μου Άγιο-Βασίλη. Μή με κάνεις πιά ρεζίλι κι' όταν θάρθουν πάλι οι φίλοι με κι' οι φίλες μου με κέρπια. Βοήθησέ με πάλι νάχα όπως πέροι κούκλα-Βλάχα

Με φλουριά, γιοουριά, σεντέφια... Την περσινή την έσπασα την έσπασα, την έσπασα... Με την ψυχή στά χέλη... Συχώρα Άγιο-Βασίλη. (μέσα από το τζάκι πετάγεται η Βλάχα)

Βλάχα. — Καλησπέρα της άφεντιάς σου.

Ρίτα. — (τρομάζει) Άχ. Παναγίτσα μου... που είσαι σ'... Τι άσπια που είσαι.

Βλάχα. — Είμαι αυτή που φωνάζεις.

Ρίτα. — Άχ! Βλαχούλα ξαναξώντανες... τι χαρά!

Σε με γυρτζεις πάλι. Θάρω με πιάει ζάλη μπροστά μου ως σε θάρω... Είσαι γλυκιά και νόστιμη...

Βλάχα. — (την διακόπτει) Κι' είσαι γεμάτη κούκια με πότισες φαριμάκια.

Ρίτα τόσον καιρό...

(γρήγορα — γρήγορα τι τάνανες τα φλουριά μου, τα γιοουριά μου τα συγκούνια μου, τα ζικούνια μου... το ηπειρώτικο καμαρωτό κοστούμι. Έεεε! Ο Άγιο-Βασίλης ένα χρόνο πάλευε να με ξαναφέρει σε λογαριασμό να με κάνει σαν πρώτα κι' αν δεν πιστεύεις; — ρώτα.

Ρίτα. — Έλε καυμένη τώρα, περασμένα — ξεχασμένα... Μια και ξαναγύρισε άς παίξουμε λιγάκι... Μα για στάσου δεν φωνάζουμε να μας στείλουν και το ταίρι σου; (γονατίζει και πάλι μπροστά στο τζάκι)

Καλέ μου Άγιο-Βασίλη μου τρέμουνε τα χέλη μου κόβεται ή λαλιά... Παρακαλώ σε στείλε μου αγαπημένα φίλε μου τον τιμημένο τον Τσολιά.

(Τσολιός πετάγεται από το τζάκι)

Τσολιός. — Τι με θέλεις και με κράζεις!

Ρίτα. — Τι άνοστα καλέ φωνάζεις!

Τσολιός. — Με γυρτζεις για να με σπάσεις να με ξεσκίσεις, να με ξεπρίσεις να με χαλάσεις... (βλέπει τη Βλάχα) Μπα; είναι κι' η Βλάχα βλέπω εδώ.

Βλάχα. — (τον χαιρετάει) Γιάσου Τσολιά μου, τιμημένε!

Τσολιός. — (με ύπνωση) Γιάσου Βλαχούλα ξακουστή!

Ρίτα. — (του τραβάει τη φούντα) γιατί με κοροϊδεύεις... κακιασμένε! πέποια κουνβεντα δεν έπρεπε ποτέ της ν' άκουστέ. Μπα!

Τσολιός. — Έξασες που με ξεσκίωσες τα μουστάκια μου;... άμε τη φούντα; το φέσι; τη φουστανέλλα.

Ρίτα. — (κοροϊδεύοντάς τον) από την πόλη έρχεσαι και στην κωροφή κενέλλα.

Τσολιός. — Το έξασες πως μέκανες στα χαλάκια μου!

Ρίτα. — με άλλο ύφος) Μα έξασες πως πέροι ήμουνα μόνον ξεχρώνων. Τώρα μεγάλωσα, δε θα σπάζω πιά παιχνίδια.

Τσολιός — Βλάχα. — Μας δίνεις το λόγο σου;

Ρίτα. — (απλώνει το χέρι της) Σας δίνω το λόγο της παιδικής μου τιμής πως δε θα σας περάσω μήτε γώ... μήτε κι' άλλος κανείς!

Τσολιός. — Α τώρα μάλιστα! Αφού είναι έτσι θα φωνάξουμε και τους άλλους φίλους μας (σκίβει στο τζάκι και φωνάζει).

Άνθοπούλισσα. Άρκουδάκι βγάτε μέσα από το τζάκι το καλό μας το παιδάκι φρόνιμο, καλό, είναι πιά... (πετάγονται μια άνθοπούλισσα και ένα άσπιο Άρκουδάκι.

Άνθοπούλισσα. — (κάνει μωρικά βήματα χορού και τραγουδάει) Έδώ πουλώ μωριές και φρούλια γασούφια, τριαντάφυλλα,

ζουμπούλια όλων των εποχών τα λουλούδια έδώ μέσα...

Για τη φτωχιά και για την πριγκίπισσα...

Δίχως τα λουλούδια, δίχως τα μύρα

θλιμένη ή ζωή και κομποίρα δίχως το χρώμα και τη δροσιά όλο σκοτάδι και χαλασιά...

Καλησπέρα της άφεντιάς σας... βλέπω φρονιμωψε ή κωρά σας... θέλεις ένα ρόδο.

Ρίτα. — (με ύποκρισία) όχι εύχαριστώ δε θέλω να στα χαλάσω.

Άνθοπούλισσα. — Καλέ πως άλλαξε έτσι... θάρω θα σπασώ!...

Το Άρκουδάκι. — Από τους πάγους τους λευκούς στον Πόλο το Βόρειο, με τραβήξαν με φοβέρα.

με συνοδεύα τον... Άγγλικό το στόλο!

με φέραν στο πλυφό σου κάποια μέρα

Και τώρα με λαχάρω άναπολό τις κάτασπρες στιλάτες έκτασεις, το γούρνο παλιό μου τ' άπαλό μικρή μου πρόσεξε να μη μου

το χαλάσεις.

(κάνει μια τούμπα και στέκεται μπροστά στη Ρίτα).

(Όλοι κάνουν ένα κύκλο και βάζουν το Άρκουδάκι στη μέση ενώ γελάνε με ρυθμό).

"Ολοι μαζί. Χα, χαχαχά, χαχά, και πώς δεν πνίγηκες μες σε νερά οικά....

Με την τραβή σου, "Αρκουδάκι, δειροφαντασία και με την άσπρη, σαν τους πάγους φορεσιά.

χαχαχά, χαχά, χαχά.... (άκούγεται μακριά μια καμπάνα να χτυπάει)

Ρίτα.—Ελάτε να τραγουδίσουμε για τον καινούργιο χρόνο.

"Ολοι μαζί.— Πάει ο παλιός ο χρόνος

ας χορέψουμε παιδιά και καινούργιος τώρα τόνος ας γεμίσει την καρδιά....

Καλή χρονιά... καλή χρονιά "Η δυστυχία μακριά κι' η παγωνιά...

Καλή χρονιά... καλή χρονιά... όλα είναι φως... χάθηκε η σκοτεινιά...

Το "Αρκουδάκι επαναλαμβάνει το τελευταίο στίχο με φοβερή παράφω- νία.

Ρίτα.—Κουτό αρκουδάκι επανα- λαμβάνει, δεν ντρέπεται... τ' ήταν αυ- τό, τώρα θα δεις.

(του τραβάει και του ξεκολλάει την ουρά...).

"Αρκουδάκι.—"Οχ, "Οχ, η ου- ρίσσα μου—βοήθαμε Παναγίτσα μου....

Τσολιός.—(σκοντάει τη Ρίτα) "Ε για να σου πω εμένα; Τα ίδια άρχισες πάλι.

Ρίτα.— Ούφ βαρέθηκα ναμαι φρόνιμη. "Υπολίσσε, χαρμόγελο, σαχλαμάρες βαρέθηκα... βαρέθηκα... Ζήτω η Τρέλλα... Ζήτω η "Ατάξια!

Τσολιός.—"Αρπάξε ένα μπάτσο (τη χτυπάει) για τον οποίο είσαι υπεραξία.

(δλα τα παιχνίδια της ρίχνονται και την χτυπάνε)

Ρίτα.—"Οχ. Το μαγουλάκι μου! "Οχ το ποδάρακι μου...

Παλιοπαιχνίδια, συχαμένα, έλεεινά θα σ'αξιάσω στο ξύλο να, να...

Τσακωνονται με φωνές και φασα- ρία—τώρα θα δεις τι θα πάθεις... θα το πω στη μαμά μου κ.τ.λ. Μα τα παιχνίδια πουνα τέσσερα κατα- φέρουν να την νικήσουν, και τη δένουν στο κρεβάτι μ'ένα σκοινί που βγαίνει ο ΤΣΟΛΙΑΣ από το ζωνάρι του. Τώρα θα δεις θα κά- νουμε επανάσταση και θα σου ξερι- ζώσουμε μιά—μιά τις τριχές... Κα- κωκόριτσο.

Ρίτα.—(χτυπιέται) Μαμά μου... μαμά μου...βοήθεια!...βοήθεια!... (μα την έχουν γερά δεμένη και δεν μπορεί τίποτε να κάνει).

Τσολιός.—Φίλοι μου! "Ιδου ο εχθρός μας...άκίνητος εις τον κρέ- βατον της τιμωρίας... τώρα θα της κάνουμε και μες όλα αυτά που μας έκανε τόσα χρόνια...

"Ολα τ'άλλα.—Μάλιστα...μά- λιστα...Εσένα θέλουμε...

Τσολιός.—Για το λόγο αυτό. Κάνουμε επανάσταση.

"Αρκουδάκι.—Ζήτω... "Ηρθε και για μας η άνασταση.

Βλάχα.—(άθωα) Καλέ τι άνα- σταση...πρωτοχρονιά είναι δεν έχο- με Πάσχα!

Τσολιός.—Το ίδιο είναι. Λοι- πόν. "Από τώρα και στο εξής η Ρί- τα θα είναι το παιγνίδι μας και μες τα κακά και σκληρόκαρδα παι- διά. Να δούμε, θα της άρήσει; "Αρχίζουμε. "Αρκουδάκι έλα με τα νόγια σου να της άνοιξεις την κοι- λιά να δούμε τι έχει μέσα. Αυτό δεν έκαμε κάθε Χρόνο σε μας;

"Αρκουδάκι.—Μετά χαράς... μετά χαράς...

Ρίτα.—(χτυπιέται στο κρεβάτι) Βοήθεια...βοήθεια...μαμά μου θα με σφάξουν, θα μου βγάλουν τ'άν- τερά μου!...

"Ανδοπόλιτσα.—"Εμένα μου- βγαλε πέρον τα μαλλιά μου στάσου να της τα ξεριζώσω (της τραβάει τα μαλλιά).

Βλάχα.—Κι'εγώ θα της βγάλω το μάτι. Θυμάστε πέρον που μου- βγαλε το δικό μου τότεσε σε μια χροσή κλωστή και το κρέμασε μεν- ταγιόν στο λαιμό της.

Ρίτα.—Βοήθεια. μανούλα. σκο- λάτι μου θέλουν τώρα να μου βγά- λουν το μάτι μου!...

Τα παιχνίδια εξακολουθούν να την χτυπάνε. "Η Ρίτα φαίνεται σαν να λιποθύμησε ή να κοιμάται. "Η κα- μπάνα άκουγεται τώρα δυνατότερα...

Βλάχα.—"Η Αγγή, η αγγή κά- με κάμε πριν ο ήλιος βγει! Πισωπατώντας πάνε όλα προς το τζάκι φοβερίζοντας πάντα τη Ρίτα.

"Κακωκόριτσο να μάθεις άλλη φο- ρά... Τώρα θα διαλαλήσουμε σε όλο τον ντουρνιά πως πέρασες κακί- στρα την πρωτοχρονιά!...

(χάνονται όλα στο τζάκι). Σε λίγο βγαίνει δειλά—δειλά η "Αδελφή.

"Αδελφή.—(πάει κοντά στο κρεβάτι της Ρίτας). Μπα δεμένη την έχουνε άστε δε με γέλασε ο Τσολιός... Καθυμμένο καρτσάκι τα ματάκια σου είναι κλαμμένα... (τη λύνει κρύβει το σκοινί—κι' αρχίζει να την τριβει μ'ένα φάρμακο που έβγαλε μέσα από την τσέπη της...)

Θα σου γίνει μάθημα τώρα πια μικρούλα μου... θα καταλάβεις πως και τα παιχνίδια έχουνε μιά ψυχή... μιά ψυχή ξεχωριστή... δική τους...

"Ελα κοιμήσου... Κι' όταν άνοιξεις πάλι τα ματάκια σου να θυμάσαι τη σημερινή νύχτα και να γίνεις πο- νευτικά και για τους ανθρώπους και για τα παιχνίδια... Γείασον... καλή πρωτοχρονιά... (χάνεται στο τζάκι).

Ρίτα.—(στον ύπνο της) ευχα- ριστώ Κυρία! Τι καλή που είσαστε σεις. "Αχ. Μη φεύγετε...

("Έχει πια ξεμωρώσει έντελως. Μπαί- νει η Μητέρα. Βαστάει πακέτα με παιχνίδια που τα βάζει στα παπου- τσάκια της Ρίτας.)

Ρίτα.—(πάντα κοιμισμένη) μα- νούλα...μανούλα...βοήθεια...

Μητέρα.—(σκύβει με περιέσφ- ρησινά από την κόρη της) "Ε τι έπαδες;

Ρίτα.—(το ίδιο) το μάτι μου... η κοιλίτσα μου...ο λαιμός μου...

Μητέρα.—Θεός φυλάξοι. όλα μαζί άρχισαν να σε πονάνε Ρίτα— τη σκοντάει Έσύττα Ρίτα.

Ρίτα.—(θυπνάει πετάγεται δε- ρθή). Μπα; δεν είμαι δεμένη; ... (τριβει τα μάτια της). Τα μάτια μου είναι εν τάξει;

Μητέρα.—(γέλαει) "Ονειρο- έβλεπες καλέ;

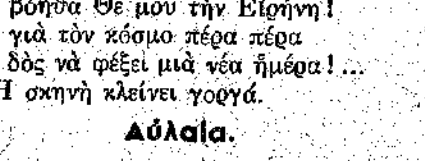
Ρίτα.—(την άγκαλιάζει σφικτά) μανούλα μου, μανούλα μου πως φοβήθηκα. Μα ήταν όλα ψέμματα... όλα...

(Τραγουδάει) "Ο καινούργιος ο χρό- νος φτάνει με ζουμπούλινο στεφάνι στο σακούλι τώρα δε κλίνει βόηθα Θε μου την Ειρήνη!

για τον κόσμο πέρα πέρα δός να φέξει μιά νέα ήμερα!... "Η σκηνή κλείνει γοργά.

Αύλαια.

ΑΙΜΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΤΗΣ ΜΙΜΟΖΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Μ. ΚΑΤΑΛΑΝΥ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Μα μιά μέρα, ή γή σείστηκε κάτω από τη Μεσσηνή, τα παλάτια και τα ταπεινότερα σπίτια, τα παλιά οι- κοδομήματα και τα μοντέρνα μεγάλα ξενοδοχεία άφανίστηκαν, σωριάστη- καν έκαιοντάδες τα θύματα, και τό- ρα, εκεί που ήταν η δημοφιλιά, ή χαρά και ή ζωή, δέ βλέπεις πια παρά μαρτυρημένα ερείπια.

Το κοριτσάκι άκουε άπληστα. Το πλοίο έμπαινε στον όρμο, και μπο- ρούσες πια να διακρίνεις τις ξύλινες κατασκηνώσεις, την παράταξη των τσαντηριών, που άντικαθιστούσαν τις άποθήκες, τα ξενοδοχεία, τα σπίτια.

"Ο κύριος ντε Μπάζ, είπε να ρί- ξουν στη θάλασσα τη βάρκα του και βγήκε στη στεριά, συνοδευόμε- νος από τη Μιμόζα και τον Ντρώου. Θα τριγυρίζαν μαζί τα ερείπια. "Εδώ και κεί, κομμάτια τοίχων όρθια άκόμα, θυμίζαν το μεγαλείο που πέρασε. Μια μαρμαρίνη πρόσοψη έδειχνε πολύτιμα γλυπτά και μπαλ- κόνια σαρκελωτημένα. Μα από τα ερημια παράδοξα αντίκρυζες, πίσω, σωρός τα μανρωμένα χαλάσματα...

Μπρός από κείνο που κάποτε ήταν ή Μητρόπολη, ξαναν μιά μεγάλη στάση. Στύλοι, άψίδες, αναδύονταν άκόμα μέσα από τον κνκεάνα των ερειπίων. Κατά μήκος των καθαρι- σμένων δρόμων, στις άπέραντες κι' έρημες πλατείες αντίμονες άντρες, γυναίκες, παιδιά, όλους πένθιμα ντυ- μένους, όλους άχρους και λυπημέ- νους, με μάτια όπου τρέμιζε άκόμα ο τρομαδός φόβος της καταστροφής που τους άρπάξε τους άγαπημένους τους. Αναγνωρίζοντας τους ξένους, χαμογελοΰσαν πικρά και φαίνονταν να λένε:—"Ερχεστε ν' άναμετρήσετε το μέγεθος της συμφοράς μας, δεν είν' έτσι; "Ε, λοιπόν, δε θα το ύποπτευθείτε ποτέ, μήτε σεις, μήτε κανένας. Βλέπετε τα σπασμένα μάρ- μαρα, τους γκρεμισμένους θόλους, τις πέτρες που μαύρισαν από τη φωτιά της γής και τ' ουράνου. Μα τα ήθι- κά ερείπια είναι άκόμα πιο μεγάλα, και δεν μπορείτε, όχι δεν μπο- ρείτε να λογαριάσετε τους άνεπα- νορθάτους άποχωρισμούς, τ' άπα- ορηγόρητα πένθη, τις μητέρες που κλαίνε τις έλπίδες της ζωής τους, τα άπρηστάτευτα όρφανά, τις γυναί- κες που άπομένουν μονάχες, και

τους γέροντες που έπίζουγ, μόνοι αυτοί άπ' όλη τη γενιά τους.

"Όλα αυτά ή Μιμόζα τα έαίσθα- νόταν, τα καταλάβαινε καλύτερα από κάθε άλλον. Μήπως δεν ήταν κι' αυτή ένα μικρό λουλούδι των έρη- πίων; Δεν είχε δει κι' αυτή να φεύ- γουν από τη ζωή ή μητέρα της κι' ο πατέρας της; Εύτυχισμένη, ά, εύ- τυχημένη ήταν να έχει το δέξιμο, την προστασία, την άγάπη αυτού του άγνωστου θείου, που τόσο γρή- γορα της είχε άνοιξει την άγκαλιά. Τότε, γλυκά, τρυφερά, σηκώνοντας ως τα χείλη της το ισχνό χέρι που κρατούσε το δικό της, του άπόθεσε

"Ελα, μικρή Μιμόζα.

ένα φιλό γεμάτο εύγνωμοσύνη και σεβασμό. "Ο μαρκήσιος, έκληκτος και συγκινημένος, έσκυψε και είδε τα μάτια που τον κοιτούσαν, πλημ- μυσμένα στα δάκρυα.

"Εμπειρος ψυχολόγος, διάβασε ό,τι γινόταν, εκείνη τη στιγμή στην τρυφερή ψυχή της άνεμιάς του, και ποιά περιπαθη εύγνωμοσύνη προς αυτόν, άντλούσε μέσα από το θέαμα των ερειπίων που είχαν μπροστά τους. Δεν της είπε τίποτα έσφιξε όμως δυνατότερα τα λεπτά δακτυ- λάκια της και συνέχισαν τον περι- πατό τους μες στα χαλάσματα των έρειπωμένων δρόμων.

"Ήταν Κυριακή. "Η καμπάνα ενός μικρού πρόχειρου παρεκλή- σιου, καμωμένου με σανίδες, άρχισε να χτυπάει λυπητερά. Πέρασαν κι'

οι τρεις μες στο ταπεινό άσυλο και παρακολούθησαν τη λειτουργία. "Από το πολυάντρο και θεομό ακροατή- ρο, έδώ και κεί έβγαίνουν λυγμοί. "Ο κ. ντε Μπάζ, γονυπετής, με το κεφάλι άνάμεσα στα χέρια του, έκέ- τευε το Θεό ν' άναπαύει τη ψυχή του Ρομπέρ, να εύλογεί τη Μιμόζα και να προστατεύει την επικίνδυνη πε- πικέτεια, που για χάρη της είχε έγκα- ταλείψει το φωτεινό Ρουσιλλιόν.

Βγαίνοντας από την εκκλησία, πήραν το δρόμο για την παραλία. Το θάμνος του ήλιου έκανε τα ερεί- πια άκόμα πιο σπαροχτικά, κι' ο μαρκήσιος άπέδειξε στο Ντρώου αυτή την ειρωνική αντίθεση. Είχαν στα- θεύσει στη γωνία των δυό λεωφόρων μερικές έρημες χορμαδιές ύψωναν έδώ κι' εκεί τις φούντες τους. "Αλ- λοτε, κάμποσες μαζί, σχημάτιζαν ένα επιβλητικό κύκλο σ' αυτούς τους πλατειούς δρόμους. Μα το γκρέμι- σμα των σπιτιών τις είχε θερίσει σχεδόν όλες. Στα πόδια ενός άπ' αυτά τα θλιβερά άπομνήματα, ένας ζητιάνος άνακουρκουδός, έτεινε το χέρι προς τον κ. ντε Μπάζ και κεί- νος έβριζε μέσα σ' αυτό το μαύρο χέρι ένα νόμισμα. Τότε συνέβηκε ένα παράδοξο πρόμα. Μιά φωνή, που φαίνονταν να βγαίνει άπ' τα πιο κοντινά ερείπια, μιά φωνή υπό- κωφη και άπαλσια, κάλεσε τρεις φο- ρές το μαρκήσιο:

"Ερχίκε!... "Ερχίκε!... "Ερ- οίκε!... έλεγε, με μιά παύση ανά- μεσα σε κάθε κλήση.

"Ανακηδώντας, κοίταζε γύρω του, ενώ ή Μιμόζα, περιόφθη, σφιγγό- ταν πάνω του κι' ο Ντρώου άναζη- τούσε, σαν από ένστικτο, στη ζωή του, τη στρογγυλή λαβή του μπροσ- του ορθόβερ. "Η φωνή ξανάρχισε:

—Μην πηγαινεις παραέρα, γέ- να πίσω!

Κανένας διαβάτης στη λεωφόρο, τίποτα, ψυχή γύρω τους, κανένας έπτός από το χέρο καθουριασμένο ζη- τιάνο, που μονάχα τα μάτια του φαί- νονταν, γυσταγμένα, άνάμεσα από τα κουρέλια που τον τίλλαν δλόκληρο.

"Ο μαρκήσιος κοίτηξε άποφασι- στικά το κεφάλι και ξανάρχισε να προπρά με τη Μιμόζα, που είχε γίνει κάτωρη. Τους ακολουθούσε ο Ντρώου, κοιτάζοντας δεξιά κι' άρι- στερά μ' έπιφύλαξη. "Εφτασαν στην παραλία. "Η βάρκα τους περιμενε Κι' ήταν, βέβαια, μιά άληθινή άνα- κουφισή για τη Μιμόζα, να βρεθεί καθισμένη στον μπάγκο, άνάμεσα στον άγαπημένο της θείο και το δεύ- τερο του «Σμωρογιδοΰ».

Οι ναύτες βύθισαν μέσα στο γαλάζιο νερό τα κουπιά που έσταξαν κάθε φορά που υπήνονταν πάνω από τη θάλασσα, κι η βάρκα απομακρυνόταν από τη στεριά. Η σιλουέτα του «Σμαράγδιου» διαγραφόταν στην άκρη του ορμου, ολόφωτη μες στον ήλιο.

Βαλμένο έτσι πλάι, αποκαλύπτει καλύτερα τη στέγη κατασκευής του κι έδινε μια ζωηρή εντύπωση πεποιθήσης και σιγουριάς. Σιγά-σιγά το «Σμαράγδι» μεγάλωνε και σε λίγο η ελαφριά βάρκα έπλεε κοντά στη στερογγυλή πλευρά του Μερικά λεπτά αργότερα, ο μαρκήσιος, ή ανερπιά του κι ο Ντρόου, καθισμένοι στην πολυτελή τραπέζια του καραβιού, περιποιούνταν με τη συντροφιά του καπετάνιου Μπαττεροφλάου όποιους έπρεπε, τα όρεκτικά που τους παρουσίαζε με σοβαρότητα ο θαλαμηπόλος Ανατόλ.

Ο κ. ντε Μπλά διηγόταν πολύ ζωντανά στον καπετάνιο τον περίπατο που έκαναν ανάμεσα στα βράσια της Μεσσηνίας. Λαμπρός ομιλητής και πολύξερος, κράτησε τους ακροατές του μαγεμένους σ' όλη τη διάρκεια του γεύματος.

Μά ο Ντρόου και η Μιμόζα μάταια περίμεναν τη διήγηση της παράδοξης περιπέτειας που τους συνέβηκε στη γωνιά που σχηματίζουν οι άλλες

των γουμαδιών: ο μαρκήσιος δε φαινόταν να θυμάται να θυμάται τίποτα, και δεν έκανε τον παραμικρό υπαινιγμό! Το αλόγεμα κόλλησε πολύ γαλήνιο κι η βάρκα έκανε το πήγαινε-έλα ανάμεσα στην προκυμαία και το καράβι για να φορτώσει μερικές προμήθειες: φρούτα, λαχανικά, φρέσκο κρέας. Το σαβούροπο έφτασε ξαφνικά, άπροσμενη θασσεί, και ο ήλιος φάνηκε να βυθίζεται αιφνίδια μες στη θάλασσα. Ύστερα από το δειλινό ή Μιμόζα, λιγάκι κουρασμένη, αποσύρθηκε στην καμπίνα της, όπου την περίμενε η Λεονή.

Ο μαρκήσιος, ο καπετάνιος κι ο Ντρόου αγρύπνησαν στη γέφυρα καπνίζοντας πούρα και κοιτάζοντας τον ουρανό, θαυμαστά άστερωμένο. Άποσύρθηκαν ύστερα και καθένας τους διευθύνθηκε προς το διαμέρισμά του. Μά την αλήθεια, όμως, εκείνη εκεί η Κυριακή προόριζε ακόμα για το μαρκήσιο μοναδικές εκπλήξεις! Τη στιγμή που, βυθισμένος σ' ένα μεσοβύτι, άκουγε από το βρόχο της κουκέτας του την καμπανά του καραβιού να χτυπάει έντεκα ή δώδεκα, ένα κεφάλι φάνηκε στο φινιστοβύτι που είχε άρθεί ανοιχτό ο Ανατόλ για να μπει ο καθαρός αέρας. Το κεφάλι προχώρησε προς το δωατορικό της καμπί-

νας και δυο μάτια λαμπρό έρευνήσαν το σκοτάδι. Ο μαρκήσιος άνασκηώθηκε. Τότε μια φωνή βραβιά, βαθεία, άρρησε να πέσουν μεση στη σιωπή αυτά τα λόγια:

— Φοάγκε, έβρουμε που πηγαίνεις, έβρουμε τί λογαριάζεις να κάμεις. Αν θέλεις τη ζωή σου και τη ζωή του παιδιού που το άγαπάς, μην πηγαίνεις πιο μακριά.

Το κεφάλι χάθηκε, μά απ' έξω ή φωνή έαναείκε:

— Μην πηγαίνεις πιο μακριά!

Άμέσως μετά, κουπιά κίνησαν τα σιωπηλά νερά και ο ελαφρός κωπλασμός μίκραινε όσο πλησίαζαν το λιμάνι. Ός το πρωί ο μαρκήσιος έμεινε στην κουκέτα του, χωρίς να μπορεί να βρει ύπνο. Όταν ή αύγη φάνηκε δλωρόδινη στον ουρανό, άρρησε την καμπίνα του και πήγε στη γέφυρα. Οι ναύτες, όταν τους ρώτησε έπιδέξια, του είπαν ότι ανάμεσα στις έντεκα ή δώδεκα και τα μεσάνυχτα, μια βάρκα μ' ένα μονάχα άντρα, έκοβε βόλιες γύρω στο «Σμαράγδι». Στην άρχή σκέφτηκαν ότι θα ήταν κανένας ψαράς που δοχόταν να οίξει ή να σηκώσει τα δίχτυα του.

(Ακολουθεί)

ΚΩΣΤΑΣ ΑΓΑΠΗΤΙΑΝΣ

ΚΟΥΚΛΕΣ ΓΙΑ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΑ ΔΩΡΑ

Νά μερικές κούκλες που μπορείτε να φτιάξετε μόνοι σας σύμφωνα με τις οδηγίες που σας έδωσε η «Διάπλασις» σε παρασμένο της φυλλάδιου (βλ. φύλλα 49-50). Για την κατασκευή της είναι απαραίτητος ένας μικρός σόκκος από λεπτό τσουβάλι με πίκτοχο για το σώσιμο μιας μπάλας, όπου θα κεντηθούν τα χαρακτηριστικά του κεφαλιού, λίγα μαλλιά, και από τα δικά σας, γιατί όχι, κι ένα φανταστικό μαντήλι, ανάλογα με το είδος της κούκλας που θέλετε να φτιάξετε Καλή επιτυχία!

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΣΤΟ ΚΟΛΛΕΓΙΟ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ

—Τό ελατήριό σας; —Κάτω των τριών, μουρμούρισε και προχώρησε. Οι υπάλληλοι, βλέποντας αυτόν τον υπερευταγματάχη έτσι άστεία ντυμένον, βάλθηκαν να γελούν και τον άρρησαν να περάσει. Καθώς έβγαίναν από το σταθμό, ο παχός εκείνος κύριος ξαναγύρισε για να τον ρωτήσει: —Είναι αλήθεια, λοιπόν, πως πηγαίνεις στη Στρατιωτική Σχολή; —Μά ναι, είναι αλήθεια, έκανε ο Τάκης. Και πρόσθεσε: —Δεν είμαι μόνος, άλλωστε. Σήμερα είναι ή εισόδος. Ο παχός κύριος γέλασε. —Κι αυτό που έχεις άπάνω στο πηλίκό σου, τον ρώτησε, τί είναι; —Είναι το σήμα της μεγάλης μου στολής του στρατηγού-έξερουνητή.

Μά γιατί λοιπόν να μην τον πιστεύουνε; Ο Τάκης άπελευζόταν. Μέσα στην άπιστία του, θυμήθηκε το γράμμα. Το βγάλε άπότομα και το παρουσίαζε στον παχό κύριο. Έκείνος δεν μπορούσε να πιστέψει στα μάτια του. Μά νάτο, ή ύπογραφή είναι καθαρή, γνήσια, του Άντισυνταγματάχη Παρακάδα, του φίλου του. Άδικα το παραξήγησε το παιδί, πρόπει να το βοηθήσει.

—Καλά, του είπε, κι έγω προς τα εκεί πηγαίνω. Αν θέλεις σε παίρνω μαζί μου και σ' άφήνω έξω από τη Στρατιωτική Σχολή. Έτσι θα περδίσεις και το ναύλο.

Όλη-όλη ή περιουσία του Τάκη έφτανε τα τρία διακοστάκια. Δεν ήταν λοιπόν εωστό να το καταφρονέσει το τυχερό. Άς ξεχνούσε, έπί τέλους, για μια στιγμή, την άψηλή του θέση!

Μση ώρα αργότερα ο παχός κύριος του έλεγε: —Νά ή Στρατιωτική Σχολή!

Πώς; Αυτό ήταν όλο; Έκείνος την άνειρευόταν πολύ άλλοίωτη. Κατι μάθρα κάγγελα, κέτι γυρίλοι τοίχοι. Μά δεν είναι όρα για έντυπώσεις τώρα. Ο Τάκης Μικρογεφυράκης εδχαριστεί τον άνοδό του, κατεβαίνει, και ένω συλλογίζεταν ότι ή εισόδος δεν ήταν δά και τίποτε το σπουδαίο για μια τόσο περίφημη Σχολή, χτύπησε την πόρτα.

Μά την αλήθεια, περίμενε να δει διακοσμής από όπλα, άθροους, σημαίες, κανόνια, σωρούς από βόλια, έπιτέλους έβρετε τί θα περίμενε να δει ένας στρατηγού-έξερουνητής! Άντι για όλα αυτά, νάσον ένας θυρωρός— ένας θυρωρός, τί άποροήτευση!

που τον ρωτούσε τι ήθελε: —Τάκης Μικρογεφυράκης, της Στρατιωτικής Σχολής. Ο θυρωρός τον κοίταξε σά χαμένος. «Νά τα μας! είπε από μέσα του ο Τάκης, ακόμα ένας που άνάβει τους φάρους του; όπως ο πατέρας μου όταν του μιλώ γι' αυτό!» —Κι από που μας έρχεσαι; ρώτησε ο θυρωρός. —Από τη Μαδαγασκάρη! Ο θυρωρός άνασκηώθηκε και διακόπτοντας τη συζήτηση άπότομα, έφώνησε χωρίς να σεβαστεί τα γαλόνια και τα φτερά του βασιλιά: —Άδειασέ μου τη γωνιά! Τι; πως; Ά... άδειασέ μου τη γωνιά! Ο Τάκης δεν άνασκηώθηκε για κανένα γιατί ένας βασιλιάς της περιωπής του—βασιλιάς της Μαδαγασκάρης, όχι παύουμε!—δεν χτυπιέται με τον πρώτο τυχόντα, μά έβγαλε με άξιοπρέπεια και κρυφή άγανάχτηση το γράμμα και το έδωσε του πορτιέρη. Ο κα-

κόμοιρος ο άνθρωπος άλλοίωτο χρώμα, τα χάνει, βάζει τα γαλιό του, ξαναδιαβάει το γράμμα και καταλαβαίνει πιά, λίγο όρα μά τί να γίνει, πως είχε κάνει μια γκάφα κι ότι πραγματικά αυτός που ήταν μικροστά του— μήπως έπρεπε και να του κάμει και καμμία όπόκληση;—ήταν ο μικρός βασιλιάς μιάς άγριας χώρας που έπισκεπτόταν τη Σχολή! Δεν έβρεις, μπορεί να έμπαινε και στη Σχολή. Ω Θεέ μου, να περάσει, να περάσει... Τρέχει ο δό-

λιος στο δωατορικό του να βάλει τη μεγάλη στολή της ύποδοξης του κουμπώνοντας όσο μπορούσε από γρηγορά τα χουσα κουμπία της μπέτας του, ξεναβγαίνει τρέχοντας, παίρνει θέση— παρουσιάζετε, όμο!—και χαιρετάει το βασιλικό μικρό μας που σκεφτεται φουσκώνοντας: «Νά, έπιτέλους, που με άναγνώρισαν!» Συνάμενος—κουνάμενος διεσχίσε την αλλη, ένω τα ταμπούρα και οι τρομπέτες άρχισαν να παίζουνε επίσημως...

Δεν ήταν για γέλια. Όλα τα παράθυρα ήταν στολισμένα. Τι θ' άλεγε άραγε ο κ. Διευθυντής του Κόλλεγιου «Η Σοφία» ή ο Πατάτας ή ο Άγνοοίδης, ακόμα κι ο πατέρας του ο ίδιος αν ήτανε έδώ δά και τα βλέπανε όλα τούτα!

Ο στρατιώτης του Στρατιωτικού Διοικητού της Σχολής έτρεξε στο θυρωρό.

—Ο Στρατηγός ρωτάει τί συμβαίνει.

Και ο θυρωρός, παίθνοντας το επίσημο ύφος που έπεστοράνε σε τέτοιες περιστάσεις, του είπε δειχροντας τον Τάκη:

—Για την Α. Μ., το Βασιλιά της Μαδαγασκάρης!

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΧΙΟΝΙ

— Σήκω! Σήκω! μου φώναξε η αδελφή μου.

— Ανασηκώθηκα, μα για να γυρίσω από το άλλο πλευρό.

— Τι τρέχει καμένη; ρώτησα, γιατί με ξύπνησες πρωί-πρωί;

— Χιόνι, χιόνι, σήκω γά, δάε. Εδώ τυγάς που είναι διακοπές, ξανάε.

Μόλις άκουσα τη μαγική λέξη χιόνι, έδωσα μά, και αντί να σταθώ όρθη, έφαγα 2-3 κουταβόλες στο γαλί.

Εδώ τυγάς που ήταν μαλακό, άλλοιώς θα είχα σηκώσει τον κόσμο στο πόδι με τη φωνάει μου. Έγχεξα γρήγορα στο παράθυρο και θαύμασα τη φύση, σκεπασμένη με το άσπρο της πέπλο, ενώ οι νυφάδες εξακολουθούσαν να χορεύουν τον τραλλό τους χορό.

Φάγαμε γρήγορα και έτοιμαστήκαμε να βρούμε έξω, να επιστρατεύσουμε τις φίλες μας για το χιονοπόλεμο. Η αύστηρή όμως επέμβαση της μαμάς, μας καθήλωσε και περάσαμε με μεγάλη αγωνία ώρες (10)2 και πήραμε έπει τέλος, την πολυπόθητη άδεια. Τρέξαμε να βρούμε τις φίλες μας. Μόλις φτάσαμε κάτω από το σπίτι τους, άρχισαμε να φωνάζουμε:

— Άννούλα, Λένα, Νίνα, έλατε να παίξουμε χιονοπόλεμο.

— Αμέσως όλες βγήκαν με ξεφωνητά και γέλια και άρχισαν το μεγάλο γλέντι. Οι φωνές και τα κλάματα δεν έλειψαν, βέβαια. Η Νίνα έφαγε δυο μπάλλες στη μύτη, και έβαλε τα κλάματα. Στην αρχή παίζαμε αναμεταξύ μας. Έπειτα όμως ξεσπάσαμε στους περαστικούς. "Οποιος κι' αν περνούσε έτρωγε τη μπάλλα κατάμουτρα. Καμιά διάκριση δεν κάναμε — ός και του καθηγητή μας ρίξαμε, οι αδέφοδες. Το αποτέλεσμα ήταν κάτι γερός χιονίστρος και μία τιμωρία από τον καθηγητή για τις μπάλλες που έφαγε.

Λαρισιώτη [Γ']

ΚΑΤΘ ΑΠ' ΤΗΝ ΑΜΥΓΔΑΛΙΑ

Θεού χαρά είναι σήμερα. Ο ουρανός καταγάλανος. Μόνο λίγα λευκά παιχνιδιάρικα συννεφάκια, σκορπισμένα εδώ κι εκεί, φανερώνουν την παρουσία του Γέρο - Χειμώνα.

Γυρνά μέσα στον κήπο μας που μοσχοβολάει από τη χθισινή βροχή, κρατώντας στο χέρι μολύβι και χαρτί. Τώρα που δ νούς είναι καθαρός και η Φύση όλη χαίρεται, πρέπει να γράψω κάτι. Αυτή είναι η καλύτερη φωνή. Μα πού να καθήσω; Α! το βρή-

κα. Θα ξαπλωθώ κάτω από την κατάλευκη αμυγδαλιά μου πού με κοιτάζει χαμογελώντας. Θεέ μου! Τι όμορφο μέρος που είναι εδώ! Το καιμένο το χορτάρι μου άρχίζει πάλι να καίγεται ζωηρά και να θρηνεί καινούργιο φρεμα στη βασίλισσα γή. Μα τι είναι αυτά; Ένα σφρό λευκά πέταλα πέφτουν από την αμυγδαλιά και σχηματίζουν γύρω μου ένα στρώμα λευκό. Θα τα ρίχνω επίτηδες, ή βασίλισσα του κήπου μας, για να μ' ευχαριστήσει.

Μα θα σ' ευχαριστήσω κι' εγώ, νυφούλα μου αμυγδαλιά. Και μεθυμένη από τις τόσες εσόδους άρχίζω να γράφω:

Γεμάτη με λευκά λουλούδια έχεις βασίλισσας θωριά.

Άξίζουν χίλια δυο τραγούδια τα δλάνθισμένα σου κλαριά.

Γόρω σου θρημά; μανβίλα ζωηρά μου δεν έχ' ή γή.

Μα σύ σκορπιάς άνατοριχίλα γλυκά. Ω, Άνοητης κηγή.

Έσδ μάς δίνεις μιάν έλλίδα κάποια γλυκάα παρηγοριά διόχγεις μακριά την καταιγίδα απ' των ανθρώπων την καρδιά!

Έντελβαίς [Γ']

ΠΑΙΔΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

Ο ειακράκτο: Έχεις, μικρό μου, νάβρο δάσεις ένα εκατοστάριο;

Ο μικρός επιβάτης: Όχι, έχω δυο πενήνταρικά μόνο.

(Γεγονός) Προσοκλικόν Σήμα

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΛΕΥΚΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

(Βλ. προκ. σελ. 14-15 τού 1947)

1. Στη σελίδα 94, στήλη α', στίχος 27 («Πάσχα και χριστιανική φιλανθρωπία») λείπει ή λέξη **άρρωστο**.

2. Στη σελ. 94 («Στη μνήμη του πατέρα μου»), στίχος 10, λείπει ή λέξη **σοφός**.

3. Στη σελ. 95, στήλη α', στίχος 11—από κάτω—(«Αθηναϊκή Έπιστολή»), λείπει ή λέξη **λοχίζαν**.

4. Στη σελ. 96, στήλη α', στίχος 24 («Το Μαγικό Φυλαχτό») λείπει ή λέξη **βυθίστηνε**.

5. Στη σελ. 97, στήλη α', στίχος 8—από κάτω—(«Ο Άγγιστος Έχθρός») λείπει ή λέξη **εμναν**.

6. Στη σελ. 98, στήλη α', στίχος 19—από κάτω—(«Θέλετε να μάθετε πώς...») λείπει ή λέξη **λίμνες**.

7. Στη σελ. 99 («Πώς γίνονται τ' άφάρματα») στίχος 5—από κάτω—λείπει ή λέξη **κορινθιακή**.

8. Στη σελ. 100, στήλη β' («Τά μυστήρια των άφάρτων»), στίχος 3, λείπει ή λέξη **άκατηγμαι**.

9. Στη σελ. 101, στήλη α', στίχος 30 («Σ.Σ.Σ. Φιλοσοφία στο τράμ»), λείπει ή λέξη **Σχολεία**.

10. Στη σελ. 101, στήλη γ' («Σ.Σ.Σ. Ένας σκοπός»), στίχος 12, λείπει ή λέξη **μόνος**.

11. Στη σελ. 102, στήλη β' στίχος 27 («Άλληλογραφία»), λείπει ή λέξη **είδα**.

12. Στη σελ. 108, στήλη α' («Πνευματικά Άσκήσεις - Στοιχειώδη γράφο»), στίχος 8, λείπει ή λέξη **εί**.

Άρκετοί πήραν μέρος στο διαγωνισμό αυτό, κι' όλοι τους κατέβαλαν προσπαθεία σημαντική για να επιτύχουν τις λέξεις. Και τις 12 όμως μόνο μια διαπλάσσοβλα τις βρήκε, κι' αυτή από τη Μικρή Τάξη, ή **Πριγκιπέσσα Ίζαμιά**. Η **Ελέντρα**, που έρχεται πρώτη στη Μεγάλη, βρήκε μόνο έντεκα, όσες και ο **Αδάος Βήρων**. Λίγοι βρήκαν δέκα, οι περισσότεροι δεν πέτυχαν παρά έννιά λέξεις και κάτω. Γενικά, άσπύσο, είμα πολύ ευχαριστημένη από το διαγωνισμό Λευκών Λέξεων.

Τις μεγαλύτερες δυσκολίες παρουσίασαν οι λέξεις **άρρωστο**, **σοφός**, **Σχολεία** και **εί**.

Πολλοί νόμισαν πώς έλειπε λέξη από την 11η άράδα του «Έπιστημονικού μας φίλη». Κι' όμως, ή άρρεπε να καταλάβαν ότι το κενό εκείνο έγινε από την τοποθέτηση της σειράς στη μέση της άράδας, πράγμα πολύ συνηθισμένο σε περιόδικα και βιβλία. Γίνεται για λόγους κομψότητας. Ένα παρόμοιο κενό υπάρχει άλλωστε και στον τελευταίο στίχο του ίδιου έλαιμένου.

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΗ

από 15 ετών και πάνω, καθώς κι' όσοι 56 σημείωσαν ηλικία).

ΔΕΥΤΕΡΟ ΒΡΑΒΕΙΟ: **Ελέντρα** [18 Ε].

ΤΡΙΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟ: **Κουτούτσιος** [16 Ε], **Καρνάτες**, [16 Ε].

ΠΡΩΤΟΣ ΕΠΑΙΝΟΣ από [14 Ε] στον καθένα: **Κυκλάμνο**, **Κ. Παπαγιαννακόπουλος**, **Έπαρεινώνας Β. Φίλης**.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΕΠΑΙΝΟΣ από [12 Ε] στον καθένα: **Ηρωικός Στρατός**, **Μικρή Λογοτέχνης**, **Εανθή Άρναζόνα**, **Μικρή Ηεταλαουδίσα**, **Ηλέας Θ. Βουγιούκας**, **Τιτίκα Καμπουροπούλου**, **Μάρω Χρ. Παπαϊωάννου**.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ. ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Έγκεινόμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως ελεύθερον ανάγνωσμα δι' όλα έν γένει τα Σχολεία (1932) Τμηθέν διὰ του Άργυρού Μεταλλίου της Ακαδημίας Αθηνών (1933).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΓΩΤΕΣ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Έτησια 5ρ. 50.00, Έξάμηνη 25.000, Τρίμηνη 15.000.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Άγγλιας, Αιγύπτου Άφρες 30, Αμερικής και άλλων κρατών, Δολλάρ. 10, Έξάμηνη άναλόγως, Τιμή φύλλ. 5ρ. 1.501
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
Άκροσάπας: Προς το περιοδικόν «Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ», 6δος Άριστέιδου 10 Αθήναι.—Τηλ. 24.977.

ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟ 1879
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ (+ 1941)
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ | ΜΑΡΙΑΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΥΘΑΛΙΑΣ ΧΡ. ΝΑΤΣΙΟΥ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ Π. ΜΟΥΣΑΡΑΚΗ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Άρχίζει την 15ην Δεκεμβρίου, άλλ' αϊ συνδρομαί άρχίζουν την 1ην οίουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΑ
6δος Άριστέιδου 10
Αθήναι

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ από [8 Ε] στον καθένα: **Μαγεμένο Βασιλόπουλο**, **Μακεδονικός Άέρας**, **Άννα Μ. Φακίλη**, **Έρμανουήλ Ι. Ραμνιζής**, ένας άνόνημος με ξεθωρο μελένη.

ΜΙΚΡΗ ΤΑΞΗ

(από 14 ετών και κάτω)

ΠΡΩΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟ: **Πριγκιπέσσα Ίζαμιά** [20 Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟ ΒΡΑΒΕΙΟ: **Αδάος Βήρων** [18 Ε], **Νεοσυμφωνίας** [16 Ε].

ΤΡΙΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟ: **Φιλομαθής** [15 Ε], **Λαρισιώτη** [15 Ε], **Δυπόπουλο** [15 Ε].

ΠΡΩΤΟΣ ΕΠΑΙΝΟΣ από [14 Ε], στον καθένα: **Γριά Μπερπέκα**, **Κινεζέκι**, **Έξωφρανήτης των Άστρων**, **Φινεανέκι**, **Φουρτός της Γαλανόλευκης**, **Κράθις**, **Τέλης Σ. Ναχμάρι**, **Μαριονα Άλ. Μουντζουρίδου**, **Κλάρα Ρωμανού**.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΕΠΑΙΝΟΣ από [12 Ε] στον καθένα: **Προσκοπικόν Σήμα**, **Λενιά**, **Μίχη της Πίνδου**, **Γαλατίο Άστρο**, **Φιόσος Δεκαβάλλα**, **Κώστας Καρκατσάνης**, **Ιωάννα Κεράνη**, **Παναγιώτης Άγ. Παπαδόκης**, **Νικόλαος Δ. Τριανταφυλλόπουλος**.

ΤΡΙΤΟΣ ΕΠΑΙΝΟΣ από [10 Ε] στον καθένα: **Δοξασμένη Έλλάς**, **Κόρη της Ρούμλης**, **Τάκης Ν. Θάνος**, **Νίκος Κ. Καραθάνος**, **Δήμητρα Άν. Καρούκη**, **Βασίλειος Κατράνης**, **Μαρία Οίκονομοπούλου**.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ από [8 Ε] στον καθένα: **Μαραθονοδόμος**, **Πειρακίσιμος**, **Άγγελική Γ. Πρωτονοταρίου**, **Γεώργιος Κρίππας**.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

1948

Αθήναι, 6δος Άριστέιδου 10 την 2αν Ιανουαρίου 1948

Η Διάπλσις, ή Κνρά Μάρθα, δ Άνανίας κι' όλα το απιτικό, εδχεται με την καρδιά τους σ' όλα τα Διαπλάσσοβλα, άγρία και κερλίτα, τρισευτυχισμένο το νέο έτος 1948.

Πιοποχρονί! Ο καλός Άης Βασίλης ξεκίνησε πάλι από τη μακρινή του πατρίδα, την Κοσμάεια της Κακπαδοκίας και περνώντας χώρες και χωριά, ήθε να σκορπίσει και στα δικά μας α παιδί, τα δώρα του, τη χαρά που χαρίζουν και το γέλοιο της εδ-

τυχίας που δημιουργούν. Πάνω στο γαϊδουράκι του, στο έλκυθρό του, ή σ' άεροσκάφο του, άναλογα με τη φαντασία και τη διάθεση του καλλιτέχνη που τον εζωγράφησε, τον βλέπουμε πάντοτε στις βιτρίνες και στα κάρτ-ποστάλ, γελαστό πάντα και φουτομένο τα δώρα του, με τα όποια είναι σκαρμένος κι' ο δρόμος του. Και τί θέλεις και δεν φέρνει ο καλός Άης - Βασίλης για τα καλά του παιδιά: στρατιωτάκια, τουφακία, ταμπουρά, άλογάκια, καρνακιόχρηδες, κουκλές, τότια σφουρίτρες, σιδεροδρομάκιους, τρομπέτες και χίλια δυο άλλα παιχνίδια και καλούδια. Άς ελπίσουμε λοιπόν πως έφέτος πιά, μαζί με τ' άλλα δώρα του, θα μάς φέρει και το καλλίτερο, το πολυτιμότερο και το ποθεινότερο δώρο της χρονιάς ένα δώρο που χρόνια τώρα το προσμένουμε μικροί και μεγάλοι, ή **είκον-μένη δόκλχηρη** τήν ΕΙΡΗΝΗ.

Το **Μοναχοπαιδί** μ' ένα ώραίο του γράμμα με πολύ συνηνητικά λόγια, μου σέλλει τις εδχές του: για τον Καινούργιο χρόνο και μου ευχεται τέτοια εξέλιξη που να γίνει το μοναδικό επί της γής περιοδικό σπου να το διαβάσουν όχι μόνο όλα τα Έλληνόπουλα, άλλα και καιτά από ξένες χώρες. Ευχαριστώ το καλό μου παιδί για το γράμμα του που ήταν και το πρώτο μ' εδχές της χρονιάς! Το φύλλο που μου γράφει το ξανάστελα.

Και το **Φιντανέκι** με κατακλύζει μ' εδχές σ' ένα τρισελίδο πυκνογραμένο γράμμα της που άποκνεί άξία. «Σού εδχομαι ευτυχισμένο τον Καινούργιο χρόνο—μου γράφει—όπως τον έπιθυμείς κι' όπως σου άξίζει, γιατί όσο πιάς κι' όσο γεργιάς κι' όσο τα χρόνια βαραινούν την κλάτη σου τόσο πιο πολλά άξίζεις τόσο μισοί και πιο άπαράίτητη! Ι. Θεμά συγχαρητήρια για την επιτυχία σου στο ρόλο της καιάς βασίλισσας στη Χιονάτη. Δεν άμφεβαλλα κι' αυτό, ως τόσο γιατί δεν μου έστειλες κανένα άπόκομμα από τις όρημεριδες που γράφεις για να χαρώ και γώ τη χαρά σου. Άς είναι, σου εδχομαι πάντα επιτυχίας να σημειώσεις στη ζωή και το 1948 να είναι όπως γράφεις και σύ καλλίτερο για όλους μας.

Το τρίτο γράμμα που φτάνει με τη σειρά του στα γραφεία μου είναι των δύο μικρών μου φίλων που χρησιμοποιούν για γραμματικό τους την καλή τους Γιανιά. Η **Ζωηρή Φλόγα** και το **Μαστρογαλαστήρι**, μου γράφουνε δια χειρός της Γιανιάς των πάντοτε τα έξής: «Σού σέλλουμε τις καλλίτερές μας εδχές για τον καινούργιο χρόνο

1948 μαζί με τις νέες μας συνδρομές και σ' ευχαριστούμε». Και γώ ευχαριστώ τα καλά μου παιδιά και πού παντός το Μαστρογαλαστήρι που όπως μου γράφει σε όσορογραφο ή ξαδελφούλα του, ή **Ζωηρή Φλόγα**, λέει πως δεν είναι πιά μαστρογαλαστήρι. Νά το πιστέψουμε; Η **Ζωηρή Φλόγα** λέει, ότι δεν το πιστεύει...

Αυτήθηκα **Μπέττυ Γ. Χατζή** για την άρωσμία της φίλης μας και της εδχομαι περαστικά της. Γράψε μου τους άειθμούς των φυλλαδίων που της λείπουν να της τα στείλω. Για τις εδχές σου και τα καλά σου λόγια, χίλια ευχαριστώ.

Η **Σανθή Αμαζόνα** μου ζητεί συγγνώμη για τη λακωνικότητά της (Φύλαξη γάρ). Τη συγχαρώ μιά που όπως μου γράφει, θέλει να τελειώσει γρήγορα το γράμμα της για να ριχτεί στα μαθήματά της. Μου γράφει σ' ένα φύλλο τετραοίον για να μου πει τους ένθουσιασμούς της για τα νέα μου του 1948 και να μου εδχθεί τον καινούργιο χρόνο.

Άληθινό παραλήρημα ένθουσιασμού άγάτης και παρηγής το γράμμα της **Ρουμλιώτισσας**, που άκουσε στο ραδιόφωνο να μιλεί για μένα. «Σ' αγαπώ—μου γράφει—γιατί σου μου χαρίζεις παρηγορία, έλλίδα, υπομονή. Κι' έχεις γίνει τόσο πολύαιμη φίλη, τόσο στοργική μητεροβία! Μαι άληθεια στοργική μητεροβία γιατί αυτή ή λέξη έχει τώρα έννέα χρόνια που άφησε καινή μια μεγάλη έσση στην καρδιά μου, που μου την αναπληρώνεις έσύ». Κι' άλλοι πάλι στέλλογτάς μου τις εδχές της που γράφει: «Ο καινούργιος χρόνος να είναι περισσότερο έννοικός στην εξέλιξη σου, κι' οι μεγάλοι και καλοί συνεργάτες σου και πολύ αγαπημένοι μας, να έχουν όλη τη χαρά και την εδχία του κόσμου, να ήσουν και να μάς χαρίζουν πάντοτε τα φωτερά διαμάντια τους, της σκέψης και του λογισμού». Τι να πώ μπροστά σε τόσο άγάπη; Ευχαριστώ την καλή μου Ρουμλιώτισσα για όσα μου γράφει καθώς και ο κ. Ξενόπουλος την ευχαριστώ για τις εδχές της.

Άημ. Γ. Σερφέλη «Έλαβα το γράμμα του πατέρα σου, καθώς και την επιταγή, και τον εδχαριστώ για το ξεσάδαμά του. Το φίλο σου Ιωάννη Μίσιου τον ένέγραφα συνδρομητή. Τώρα θα περιμένο κι' από όας τους ίδιους γράμματα, και συνεργασία και δράση, πολλή θύαση διαπλάσσοβλα.

Η **Ροδοδάκτυλη Αδρή** σ' ένα τετρασέλιδο γράμμα της μου περιγράφει τον ένθουσιασμό της από το πρώτο μου

μετὰ τὴ διακοπὴ φυλλάδιο πού τῆς ἐπῆγε ὁ ταχυδρομος. «Σὲ πέντε λεπτὰ εἶχαμε καταβροχθίσει· καὶ τίς δώδεκα σελίδες σου. Πόσο θέλωμε νὰ ἦταν κ' ἄλλο κ' ἄλλο... Γιατί νὰ μὴν ἔλθων ὅλα μαζί τὰ καθυσταθμένα φυλλάδια; Ἀλλὰ δὲν πειράζει. Ἀρκεῖ πού ἔγινε ἡ καλὴ ἀρχή. Καὶ σωστά. Σὲ λίγες μέρες νά, καὶ δεύτερο, τρίτο, τέταρτο. Τέσσερα φυλλάδια. Θεσαυρός γὰρ μᾶς. Ἐπιθυμία μου ἦθε νὰ πιάσω τὴν πέννα καὶ νὰ γράψω, νὰ γράψω, καὶ γράψω, ν' ἀφήσω τὴ χαρὰ μου νὰ ξεχυθεῖ νὰ γεμίσει τὸ χαρτί. Τὰ μαθήματα ὅμως; Ἀυτὰ τ' ἀθεοφόρα δὲν μ' ἀφίρουν στιγμῆ...» Καὶ ἐξακολουθεῖ τὴν ἐπιστολὴ τῆς μὲ κάτι σκέψεις γύρω στὴ χρησιμότητα τῶν μαθημάτων τοῦ σχολείου, πού δείχνουν πόσο καλὸ κορίτσι εἶναι ἡ φίλη μου καὶ πόσο θὰ προσδεύσει πού ἀγαπάει τόσο τὸ σχολεῖο καὶ τὰ μαθήματά τῆς ὅσο καὶ μὲνα, τὴ μανούλα τῆς, ἔχροντας νὰ ἰσομοιάζει ἀνάμεσά μας τὴν ἀγ'πητῆς καὶ τὸν καιρὸ τῆς. Δυστυχῶς ὅπως μού γράφει στὸ ἀτέλειωτο, μὰ καὶ τόσο εὐχάριστο γράμμα τῆς, τίς γιορτὲς πού τίς περιέμενε σὰν καὶ πῶς γὰ νὰ πετάξει τὴ σάνκα τῆς καὶ ν' ἀφιερῶται σὲ μὲνα, ἀσπρόστησε, κ' ἔτσι ἔμεινε ὅλες αὐτὲς τίς ἡμέρες στὸ κρεβάτι. Πόσο λυπήθηκα στ' ἀλήθεια, μὰ καὶ πόσο χάρηκα πού ἔγινε καλὰ καὶ σηκώθηκε χαρούμενη—τί σύμπτωση—τὴ μέρα πού ἔλαβε δυὸ ἀπὸ τὰ τελευταῖα φυλλάδια μου. Τὴν εὐχαριστῶ λοιπὸν γὰ ὅλα αὐτὰ καὶ τὴ συγχάρω καὶ τῆς στέλλω τίς θερμὰς μου εὐχὰς.

Τὸ γράμμα τῆς Ἀθάναις Ἑλλάδας ὅπως ὅλα δὲ τὰ γράμματα τῶν παιδιῶν μου αὐτὲς τίς ἡμέρες, δόνεται ἀπὸ ἕναν ἰδιαίτερο παλμὸ συγχινησεως. Μοῦ ζητεῖ συχώρηση γιὰ τὴ σιωπὴ τῆς καὶ φοβᾶται μὴ νομίσω ἔξ αἰτίας τῆς πῶς μὲ ἔχασε. Ἀλλὰ πῶς μπορεῖ νὰ ἔχασαι κανεὶς ἐκεῖνο πού τοῦ δίνει τὴν εὐτυχία καὶ τὴ χαρὰ, πού τοῦ φωτίζει τῆς ψυχῆς τὰ σκοτάδια, πού τοῦ μαθαίνει ν' ἀγαπάει τὸ ὄρατο καὶ νὰ θαυμάζει τὸ μεγάλο; Ποιὸς μπορεῖ νὰ ἔχασαι ἐσένα πού φωτίζεις μὲ τὴ λάμψη σου τόσες ψυχὰς κ' ἀνάδειξες τόσα πνεύματα; Εὐχαριστῶ θερμὰ τὴν καλὴ μου Ἀθάναι Ἑλλάδα καὶ γιὰ τὸ γράμμα τῆς καὶ γιὰ τίς εὐχὰς τῆς καθὼς καὶ ὁ κ. Φαίδων γιὰ ὅσα γράφει γι' αὐτὸν στὸ πραγματικὰ ὄρατο τῆς γράμμα.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Δικαίωμα ἐγκρίσεως ἰδιὰ συνδρομητὰς ἢ ἀδέλφια τῶν δραχμὰ 2000.
Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται οὔτε ἀνανεώνεται, ἐν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ ἐκκαίωμα δο. 2000. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν ὡς τὴν 30 Νοεμβρίου 1948. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ ὁ. ἀνήκουν σὲ ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. σὲ κορίτσια.
Ἀνανεώσεις ψευδώνυμων: Ἰκαρος, ἢ Καρδερίνα, κ. Ἀνεξάρτητος ἢ Χοβιός, ὁ. Κισσός, α. Δαφνοστεφῆς Ἑλλάς, κ. Ἀφρο Μάτι, κ. Μονοχοταίδι, ἄ. Ἀθῶο Διαβολάκι, κ. Νίκη, κ. Ἀντράναχτη, κ. Μακεδονομάχος, α. Ἐντελβίτις, κ. Ἀγριολούλουδο, κ. Ματρεὸς Βέλός, κ. Σάντα Λουκία, κ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΧΕΙΑ 30του Διαγωνισμοῦ Ἀύστου. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ ἐφ' ἑσῶν δὲν θὰ ἔχουν δημοσιευθεῖ].

26. Ἀξίγριφος

Ζῶο, ἀντιονυμία κ' ἀκρωτήρι ἐνόθησαν—σοῦ κάταν τὸ χατήρι. Καὶ μπροστά σου ἐν' ἀπ' τὰ ἐπιτά—ὀμοιοδότητε—νὰ τὰ θαυμαστά.

Σάντα Λουκία

27. Στοιχειοτονόγραφος

Εἶν' ἕνας ἀπ' τοὺς πρώτους πού ζῆσαν σ' αὐτὴ τὴ γῆ. Μὰ δ' ἀκούσεις μύριους κρότους καὶ φωνὰς πολλὰς μαζί. Τέτοια θὲ νὰ σοῦ ῥθει ζάλη—θὰ σασιτίσεις, θὰ τὰ χάσεις!—γράμμα ἐν βάλεις γιὰ κεφάλι καὶ τὸν τόνο καταβάσεις.

Σόλο Ἀπελέκητο

28. Ἀναγραμματισμὸς

Τοῦ μικρότερου προφήτη ἐκ τῶν δώδεκα μικρῶν τὸ σαρκίον, σὺ, ὁ λύτη θ' ἀναστήσεις ἐκ νεκρῶν ἐν μονάχα τ' ὄνομά του τὸ διαβάσεις ἀπὸ κάτω.

Σόλο Ἀπελέκητο

29. Αἶνιγμα

Φυρίζει, δὲν κεντρίζεται ποτὲ τ' ἀρσενικό μου. Μὲς στὸ Αἰγαῖο ἕνα νησί εἶναι τὸ θηλυκό μου. Κι' ἀπὸ τὸ δεύτερο κρέμεται λύτη, τὸ σούδετέρό μου.

Ναυτάκι τοῦ Αἰγαίου

31. Δεικνύοντες

- * * * * * = Οὐράνιον σῶμα
- * * * * * = Ὑδροβιον ζῶον
- * * * * * = Κράτος
- * * * * * = Γεωργικὸν ἐργαλεῖον

Καὶ καθέως τὰ ἴδια.

Ναυτάκι τοῦ Αἰγαίου

31. Κρυπτογραφικὸν

- 12345 = Ἐπιτασις
- 2345 = Θεὸς τῶν Αἰγυπτίων
- 32545 = Κάτοκος εὐρωπαϊκῆς χώρας
- 4345 = Ὑψωμα γῆς
- 52345 = Ὀγκος πραγμάτων.

Γενναϊώφης Ἑλληγ

32-36. Μαγικὸν Γράμμα

Τὴ ἀνταλλαγὴ ἐνὸς γράμματος εἰς ἐμάστιν τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων δὲ ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἀνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἀλλὰ τῶσαι λέξεις:
μέρος, ἄιτος, ἀφίλει, ἔθνος, ἀλάτες

Μωυσῆς Κ. Κωνσταντίνης

37. Δικτῆ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον γλύπτειν, τὰ δὲ τριτὰ νῆσον τοῦ Αἰγαίου:

- 1. Περιοχὴ τῶν Κάτω Χωρῶν, 2. Ἀρχαῖος Θεός, 3. Ἀττικὸς ῥήτωρ, 4. Βασιλεὺς τῶν Περσῶν, 5. Σαίξπηρ κὸς ἦρωσ, 6 Ἄμυνα διὰ λόγου, 7. Νῆσος τοῦ Ἴονίου πελάγους.

Ναυτάκι τοῦ Αἰγαίου

38. Ὀμοιομορφα ἑλλιποσφραγῶνα μετ' Ἀκροστιχίδος

ααα = Ὀρος
κκαα = Τοῦ Ἄδου
ααα = Ἄρτος μὲ ἰδιαίτερον σχῆμα
ααα = Πρωτεύουσα τῆς Κύβου
ααα = Ἐρημος
Τ' ἀρχικὰ τῶν εὐραθισμένων λέξεων ἀποτελοῦν μυθολογικὸν ἦρωσ.

Σάντα Λουκία

39. Γρίφος

ἦν ἦν ναι ναι ναι
ἦν Λ,α εγ α
ἦν ἦν ναι ναι
ἦν ναι ναι

Προσκοπικὸν Σῆμα

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Δὲν δημοσιεύονται ἄγγελιοι ὑπερβαίνουσαι τοὺς δεκαπέντε στίχους καὶ μόνον μὴ τοῦ καθενὸς εἰς κάθε φυλλάδιον.—Ἔως δεκά τοὺς λέξεις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα δρχ. 1000. Πέραν τῶν δεκά λέξεων, 10 ἄρχ. ἢ λέξεις μὲ ἀπλὰ, 150 δρχ. μὲ παχία καὶ 200 δρχ. μὲ κεφαλαία. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ 500.

[B - 7]

Ἐλασίνα, πᾶσι ἕνας μῆνας πού σοῦς γράφα καὶ ἀκόμα δὲν μου ἀπάντησεν γιατί; γράψε στὴ Δισί μου, περιμένα.

Νοικοκυρούλα

[B - 8]

Ἀπερίδη Ἰκαρε πῶς τὰ περνᾶτε στὸ Κολλέγιο; Σᾶς περιμένο ἀκόμα γιὰ τὰ ματὲ.

Μικρὸς Ἀθλητῆς

[B - 9]

Κοβίε, γιατί μᾶς κρύβεις; εἶσαι ὁ Κώστας Λιανός, ἀπόρεις πού σ' ἀπεκάλυφα;

Κισσός

Παρακαλῶ πολλοὺς ὄσους χρωστοῦν τὴ συνδρομὴ τους νὰ τὴ στείλουν τὸ γρηγορότερο. Ἀς ἔχουν ἄπ' ὄψει τους πῶς οἱ συνδρομητὰς αὐτῆς εἶναι ὁ μόνος μου πῆρος ἢ καθυσταθρῆσῆ τους ἐκπέμνας δυσκολέει πολλὸ τὸ ἔργο μου, πού ἀπαιτεῖ ὄχι μόνο μεγάλους κόπους, ἀλλὰ καὶ μεγάλη ἐξδα.